

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 589/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **obce Drahňov**, Drahňov 154, IČO 00 331 503, zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/21/2024 z 26. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22Cb/17/2016 o žalobe žalobcu DISSTON, s. r. o., o určenie času plnenia pohľadávok žalobcu voči žalovanej. Rozsudkom sp. zn. 22Cb/17/2016 zo 6. júna 2019 okresný súd žalobe vyhovel a vo výrokoch I až III určil splatnosť konkretizovaných pohľadávok žalobcu. Proti predmetnému rozsudku podali sťažovateľka, ako aj žalobca odvolanie. Rozsudkom sp. zn. 2Cob/126/2019 z 31. júla 2020 rozhodol Krajský súd v Košiciach tak, že výrokom I zmenil rozsudok okresného súdu v I. výroku a potvrdil výroky II a III.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 18. novembra 2020 dovolanie. O stave dovolacieho konania sa právna zástupkyňa sťažovateľky informovala 9. septembra 2024, pričom

zistila, že na najvyššom súde sa žiadne konanie o dovolaní sťažovateľky nevedie, pretože okresný súd spis nepredložil dovolaciemu súdu. Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 638/2024 z 19. decembra 2024 rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22Cb/17/2016 pri predkladaní dovolania sťažovateľky až po takmer štyroch rokoch bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

4. Sťažovateľke bol 25. apríla 2025 doručený platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 8Up/1218/2024 z 24. apríla 2025, ktorým jej súd uložil zaplatiť MK factoring, s. r. o., sumu 26 236,38 eur s úrokom z omeškania a trovy konania. Nárokom uplatňovaním v upomínacom konaní je nárok, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2Cob/126/2019 z 31. júla 2020.

5. Z listín priložených k návrhu na vydanie platobného rozkazu vyplýva, že uplatnenú pohľadávku postúpila spoločnosť DISSTON, s. r. o., spoločnosti MK factoring, s. r. o., zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. januára 2021. Spoločnosť DISSTON, s. r. o., bola *ex offo* vymazaná z obchodného registra 17. decembra 2021 bez právneho nástupcu. V čase proti nej dlhodobo neúspešne vedeného exekučného konania postúpila svoju údajnú pohľadávku spoločnosti MK factoring, s. r. o., ktorá 9. septembra 2024 (viac ako 3 a pol roka od postúpenia) vyzvala sťažovateľku na jej zaplatenie. Bezodkladne po doručení výzvy sťažovateľka zisťovala stav dovolacieho konania.

6. Sťažovateľka podaním z 10. septembra 2024 žiadala, aby dovolací súd pripustil, aby do konania na miesto zaniknutého žalobcu DISSTON, s. r. o., vstúpila spoločnosť MK factoring, s. r. o.

7. Právnej zástupkyňi sťažovateľky bolo 18. augusta 2025 doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/21/2024 z 29. októbra 2024 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 5Obdo/21/2024 z 26. júna 2025, ktorým dovolací súd zamietol návrh sťažovateľky na zmenu strany sporu na strane žalobcu, zastavil dovolacie konanie a nepriзнаl žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Najvyšší súd nerozhodol o zmene strán dovolacieho konania s odôvodnením, že k navrhovanej zmene nemôže dôjsť, ak doterajšia strana konania nemá procesnú subjektivitu. Keďže sťažovateľka podala návrh na zmenu žalujúcej strany až po výmaze spoločnosti DISSTON, s. r. o., z obchodného registra, najvyšší súd nepovažoval za možné zmenu pripustiť, a preto dovolacie konanie zastavil.

9. Na podporu správnosti svojho právneho názoru sa odvolal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 109/2023 z 2. marca 2023, v ktorom bola potvrdená ústavná konformita názoru najvyššieho súdu vysloveného v uznesení sp. zn. 5Obdo/22/2022 z 26. októbra 2022, z ktorého najvyšší súd citoval.

10. Sťažovateľka poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/152/2018, z ktorého vyplýva, že v dovolacom konaní disponuje oprávnením navrhnúť zmenu strany konania dovolateľ, keďže v dovolacom konaní je potrebné stotožňovať pozíciu žalobcu na súde prvej inštancie a dovolateľa v dovolacom konaní a je preto irelevantné, či dovolanie podáva osoba v pozícii žalobcu alebo žalovaného, a iný záver by spôsobil celkom nedôvodnú nerovnosť strán,

keďže žalovaný ako dovolateľ by na rozdiel od žalobcu nebol oprávnený chrániť svoje práva návrhom na zmenu žalovaného (v dovolacom konaní, v konaní pred súdom prvej a druhej inštancie žalobcu). Tento záver najvyšší súd nespochybnil. Potom však následná aplikácia a interpretácia § 80 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) najvyšším súdom je podľa sťažovateľky nezlučiteľná s jej označenými právami.

11. V dovolacom konaní bolo úplne nesporné, že pohľadávka, o ktorej splatnosti bolo rozhodnuté rozsudkom odvolacieho súdu napadnutým dovolaním sťažovateľky, je „živou pohľadávkou“, keďže pred zánikom pôvodného žalobcu bola postúpená na existujúcu spoločnosť MK factoring, s. r. o., ktorá vyvodzuje z rozsudku krajského súdu napadnutého dovolaním ako právna nástupkyňa zaniknutého žalobcu vo vzťahu k tejto pohľadávke (singulárna sukcesia) dôsledky.

12. Sťažovateľka najvyššiemu súdu predložila listiny, ktorými preukázala, že okolnosti, za ktorých došlo k postúpeniu pohľadávok, poukazujú na špekulatívnosť tohto prevodu, predovšetkým poukázala na to, že spoločnosť MK factoring, s. r. o., podľa účtovných závierok za roky 2020, 2021, 2022 a 2023 nevykonáva žiadnu obchodnú činnosť.

13. V tejto situácii nemožno podľa sťažovateľky považovať interpretáciu a aplikáciu ustanovenia § 80 CSP za zodpovedajúcu základným právam, ktorých porušenie je namietané touto ústavnou sťažnosťou, ak najvyšší súd za prekážku pripustenia zmeny strán konania považoval abstraktnú konštrukciu, podľa ktorej v čase podania návrhu na zmenu strán konania neexistujúci subjekt nemohol z konania vystúpiť.

14. Sťažovateľka v dovolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zásadnej otázke, ktorou bolo premlčanie práva domáhať sa určenia splatnosti pohľadávok. Súčasne namietala aj nesprávne posúdenie ďalšej zásadnej otázky, ktorou je nerešpektovanie prejudiciality rozhodnutia súdu o neplatnosti jedného z postúpení pohľadávok, ktoré boli predmetom konania. Navyše sťažovateľka namietala aj vady zmätočnosti.

15. Najvyšší súd sa s okolnosťou, že právny vzťah veriteľa a dlžníka vzťahujúci sa na dotknuté pohľadávky existuje a sťažovateľka je naďalej v postavení dlžníčky, nezaoberal. Nepripustením zmeny žalobcu tak poskytol postupníkovi ochranu pred uplatňovaním práv zo strany sťažovateľky napriek tomu, že jej právo na podanie mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania a rozhodnutie o ňom dovolacím súdom vyplýva z ustanovení Civilného sporového poriadku.

16. Skutočnosť, že najvyšší súd sa nevysporiadal s návrhom sťažovateľky na pripustenie zmeny na strane žalobcu spôsobom zlučiteľným s jej základnými právami, vyplýva aj z toho, že na podporu svojho záveru odkázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/22/2022 z 26. októbra 2022, ktoré riešilo zásadne odlišnú skutkovú situáciu, keď k zániku žalobcu došlo v dovolacom konaní, do zániku žalobcu nedošlo k podaniu návrhu na zmenu žalobcov a po zániku žalobcu bol takýto návrh predložený právnym zástupcom pôvodného, už zaniknutého žalobcu, ktorého splnomocnenie na zastupovanie žalobcu zaniklo spolu so zánikom pôvodného žalobcu.

17. Z už uvedeného vyplývajú nesporné skutočnosti:

- dovolanie proti rozsudku krajského súdu bolo podané v čase, keď žalobca bez akýchkoľvek pochybností existoval,
- v čase rozhodovania o dovolaní sťažovateľky žalobca už neexistoval,

- v čase svojej existencie žalobca uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávok voči sťažovateľke na spoločnosť MK factoring, s. r. o.,
- na existencii pohľadávok výmazom žalobcu z obchodného registra bez právneho nástupcu sa nič nezmenilo, pretože tieto prešli singulárnou sukcesiou na spoločnosť MK factoring, s. r. o., ktorá tieto pohľadávky voči sťažovateľke uplatnila,
- konanie, v ktorom sťažovateľka podala dovolanie, sa týkalo majetkového práva žalobcu proti sťažovateľke, konkrétne splatnosti tých istých pohľadávok.

18. Za tejto skutkovej a právnej situácie najvyšší súd odoprel sťažovateľke prístup k spravodlivosti tým, že, nevyhovujúc návrhu na zmenu na strane žalobcu, dovolacie konanie zastavil bez toho, aby dovolaním sťažovateľky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmal.

19. Dovolací súd tým vytvoril situáciu, keď sa nadobúdateľ majetkového práva zaniknutého žalobcu môže dovolávať v konaní, v ktorom uplatňuje svoju pohľadávku voči sťažovateľke, prejudiciality rozsudku krajského súdu sp. zn. 2Cob/126/2019 z 31. júla 2020, teda toho, že existencia a splatnosť predmetných pohľadávok bola už právoplatne posúdená súdom, zatiaľ čo sťažovateľke dovolací súd napadnutým uznesením odoprel možnosť, aby na základe jej dovolania bol rozsudok odvolacieho súdu podrobený dovolaciemu prieskumu.

20. Z interpretácie a aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva bez akýchkoľvek pochybností, že ochrana práv v civilnom sporovom konaní musí byť spravodlivá a účinná. Rozhodnutie dovolacieho súdu je nezlučiteľné nielen s princípom spravodlivosti, ale ani so základnými právami sťažovateľky, ktorých porušenie je namietané touto ústavnou sťažnosťou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na rovnosť strán (čl. 47 ods. 3 ústavy) sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu, ktorým zamietol jej návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu, ktorý zanikol bez právneho nástupcu, a preto dovolacie konanie zastavil bez meritórneho preskúmania dovolaním napadnutého rozsudku o určení času splatnosti pohľadávok zaniknutého žalobcu voči sťažovateľke, ktoré si na základe zmluvy o postúpení dotknutých pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom a MK factoring, s. r. o., uplatňuje postupník proti sťažovateľke v inom súdnom konaní. Sťažovateľka namieta nesprávnu aplikáciu a interpretáciu § 80 CSP týkajúcu sa zmeny subjektov v rozpore s ich účelom a zmyslom, v ktorého dôsledku jej bola odňatá súdna ochrana v dovolacom konaní, teda možnosť vzdorovať napadnutému rozsudku odvolacieho súdu. Podľa sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne a svojvoľne.

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

24. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

25. Najvyšší súd v napadnutom uznesení pripustil taký výklad § 80 ods. 1 a 2 CSP, ktorý vo väzbe na § 438 ods. 1 a 2 CSP umožňuje, aby v dovolacom konaní bol za žalobcu považovaný dovolateľ, hoci v danej veci vystupoval v pozícii žalovaného, poukazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/152/2018 z 29. decembra 2019, s ktorým napokon sťažovateľka ako žalovaná a súčasne dovolateľka súhlasí. Sporným podľa sťažovateľky je právny názor najvyššieho súdu uvedený v bodoch 15 a 16 odôvodnenia napadnutého uznesenia o možnosti rozhodnúť o zmene strany sporu len za splnenia existencie podmienky procesnej subjektivity dotknutej strany konania, v danom prípade žalobcu, ktorý zanikol bez právneho nástupcu v čase pred podaním návrhu na zmenu žalujúcej strany, ale súčasne po podaní dovolania. Strata procesnej subjektivity, ako aj právnej subjektivity je podľa názoru najvyššieho súdu neodstrániteľnou podmienkou konania, na ktorú je povinný prihliadať *ex offico*. Nemôže preto dôjsť k zmene žalobcu, ktorý zanikol výmazom bez právneho nástupcu, a na jeho miesto tak nemôže vstúpiť iný subjekt.

26. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že *«slovné spojenie „na jeho (rozumej žalobcovo) miesto“ alebo na „miesto žalovaného“ uvedené v § 80 ods. 1 CSP je potrebné interpretovať tak, že ide o procesnú pozíciu strany v konaní viazanú výhradne na konkrétny subjekt (doterajšieho konkrétneho žalobcu alebo doterajšieho konkrétneho žalovaného). Uvedené podľa § 438 ods. 1 CSP primerane platí aj pre dovolacie konania.»*. Svoj právny názor najvyšší súd podporne podložil poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 109/2023 z 2. marca 2023, čo považuje sťažovateľka vzhľadom na odlišnú skutkovú situáciu za nesprávne.

27. Ako z právnej úpravy relevantnej v danej veci vyplýva, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli (§ 80 ods. 1 CSP). Súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu (§ 80 ods. 2 CSP).

28. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov pripustenia zmeny v osobe žalobcu s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky v prípade, ak tieto zákonné pravidlá pripustenie takejto zmeny v osobe žalobcu neumožňujú. Tak ako najvyšší súd vo väzbe na § 80 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 161 ods. 1 CSP, § 438 ods. 1 CSP, ako aj § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka (právna subjektivita právnickej osoby) a § 61 CSP (procesná subjektivita) konštatoval, je jednoznačne zrejmé, že k zmene subjektu na ktorejkoľvek strane sporu nemôže dôjsť, ak nie je splnená podmienka procesnej subjektivity a procesnej spôsobilosti strany sporu.

29. Vo veci sťažovateľky nepochybne žalobca zanikol pred podaním návrhu sťažovateľky na jeho zmenu, preto podmienky na zmenu v osobe žalobcu nemohli byť splnené. V dôsledku uvedenej právnej skutočnosti prestal žalobca existovať ako subjekt práva, a teda aj ako subjekt procesu, a preto ide o ústavne súladný výklad a aplikáciu § 64 CSP najvyšším súdom. Procesná subjektivita definovaná v § 61 CSP vyjadruje spôsobilosť byť sporovou stranou. Skutočnosť, že žalobca zanikol bez právneho nástupcu, predstavuje neodstrániteľnú vadu konania, pri ktorej zistení najvyšší súd nemal inú možnosť, ako návrhu sťažovateľky nevyhovieť a obligatórne konanie zastaviť.

30. Pokiaľ ide o sťažovateľkou prezentovaný výklad procesného nástupníctva na základe prevodu práv zo žalobcu na postupníka zmluvou o postúpení pohľadávky (ktorú označuje za špekulatívnu), je potrebné oddeliť hmotnoprávnu rovinu zmeny v osobe veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky (účinnosť zmeny nastáva platnosťou a účinnosťou zmluvy) a rovinu procesnoprávnu (postupník sa stane sporovou stranou až a len na základe uznesenia súdu o pripustení zmeny žalobcu, o ktorej môže súd rozhodnúť výlučne vtedy, pokiaľ sú splnené všetky zákonné predpoklady). Nevyhovenie návrhu sťažovateľky na pripustenie zmeny v osobe žalobcu preto nemohlo porušiť jej označené práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, že súhrou okolností (nečinnosť okresného súdu pri predkladaní dovolania, zánik žalobcu bez právneho nástupcu počas dovolacieho konania) sa sťažovateľka už nemôže domôcť preskúmania právoplatného rozsudku odvolacieho súdu prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku.

31. Ústavný súd v okolnostiach danej veci dodáva, že jediným impulzom zisťovania stavu dovolacieho konania (po 4 rokoch od podania dovolania) bolo doručenie výzvy sťažovateľke na zaplatenie sporných pohľadávok zo strany postupníka MK factoring, s. r. o. Do tohto okamihu sa sťažovateľka o dovolacie konanie nezaujímal a svoje práva si nestrážila, čo napokon konštatoval ústavný súd už v náleze sp. zn. I. ÚS 638/2024 (vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v postupe okresného súdu pri predkladaní dovolania sťažovateľky najvyššiemu súdu) a túto skutočnosť zohľadnil pri určení výšky finančného zadosťučinenia.

32. K námietke sťažovateľky o nesprávnom poukaze najvyššieho súdu na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 109/2023 z 2. marca 2023, ktorý považoval za ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 5Obdo/22/2022 z 26. októbra 2022, ústavný súd konštatuje, že ide o obdobnú vec napriek tomu, že v predmetnej právnej veci došlo k zániku žalobcu (výmazom právnickej osoby) v odvolacom konaní a návrh na zmenu strany sporu bol predložený právnym zástupcom už zaniknutého subjektu *ex post*. Podstatou oboch právnych vecí, čo je z hľadiska podobnosti relevantné, bolo nevyhovenie návrhu na zmenu sporovej strany (žalobcu), ktorá zanikla bez právneho nástupcu pred podaním návrhu na jej zmenu.

33. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku. Najvyšší súd rozhodol o návrhu sťažovateľky, aplikujúc relevantnú judikatúru, jeho závery nemožno považovať za excesívne, teda nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľky. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť ani účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom, rovnako tak ústavný súd nezjednocuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov. Rozhodujúce je, či z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť konkrétne úvahy, ktoré súd viedli ku konkrétnemu právnenému záveru, čo bolo v prípade sťažovateľky splnené.

34. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu